

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 202.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000616096/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

eller Helvede for mig? Men jeg veed, hvad det er at hvile i Gud nu, i denne Stund, — jeg *vil* ikke see videre ud, — da kommer Angsten! — og jeg *vil* — jeg *vil* ikke kjende Angsten mere!»

»Naar I troer Guds Ord og bliver i ham, da skal I ogsaa snart forvisses om, hvad hans Ord betyder. Thi fra Hvilen i Gud, hér, i Øjeblikket, stammer al Sikkerhed og selvstændig Tro, ogsaa paa Ordet. Deri har I Ret. Og det bæres mig for, at I skal blive sikrere i jer Tro paa Guds Ord end de fleste andre. — — Men jeg kommer til mit Ærinde — —«

Her standsede Dr. Staupitz og saae ligesom undersøgende eller spørgende paa Martin. Saa fortsatte han: »Dog først en anden Ting, som I maa fatte jer paa: Fru Ursula Cotta af Eisenach, som jeg kjender, og som jeg talte med igaar, beder mig lade jer vide, at hendes Broderdatter og Navne er død som Nonne i Gotha. Jeg veed, at hun var jer kjær.»

»Jah — —« sagde Martin, og hans Stemme blev pludselig et Væld af Graad. »*Hun* var mig kjær! — — — Hende mistede jeg, min Faders Kjærlighed har jeg mistet, min Ungdom og Glæde — og hvad veed jeg om evig Salighed! — — Men jeg har Gud, ham tilhører jeg! — — Herre Gud! frels mig fra al Fortvivlelse!»

Der gik lang Tid. Dr. Staupitz sad og ventede, — Martin kunde ikke blive Herre over sin Hulken. Enkelte afbrudte Ord hviskede han: »Kun han kan fri os — — fra Angsten — — baade hende og mig — give os Fred — —«

Endelig sagde Staupitz: »Mit rette Ærinde til jer er en Befaling. I er nu 25 Aar og har Alderen. I Morgen skal I flytte til Wittenberg-Klostret og være Lærer dér og ved det nye Universitet.»

»Til Wittenberg — —« mumlede Martin — men biev i sine egne Tanker —

»Ja, hvad svarer I dertil?»

Martin saae op, som en, der bliver kaldt paa, men ikke kan vaagne. Lidt efter udbrod han: »Send I mig til det flammende Helvede, om I vil. Hvad veed vi om det Næste? Men jeg er hos min Gud og Fader, *nu*, i denne tunge, denne — salige Stund. Det veed jeg. Det er det eneste, jeg veed!»